

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej „G.” w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 września 2010 r.,
w sprawie z powództwa A. G. i S. G.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „G.” w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,

**odrzuca skargę i oddala wniosek A. G. i S. G. o zwrot kosztów
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 września 2010 r. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego, którym oddalono powództwo o zapłatę 1241,51 zł, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powodów solidarnie 1197,94 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2009 r., oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu za obie instancje.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem

spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CMP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi oraz ich uzasadnienie (pkt 2) od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3). Postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne było – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05 (OSNC z 2006 r. Nr 7-8, poz. 140) – zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Tymczasem skarżąca oba wymienione wymagania ujęła łącznie, odsyłając w zakresie przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia do wymagania wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. W tej sytuacji należało uznać, że skarga nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ odesłanie od innej istotnej przesłanki skargi nie czyni zadość temu wymaganiu.

Do wymagań konstrukcyjnych skargi należy także wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ten obciążający skarżącego obowiązek oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylene orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Tymczasem skarżąca poprzestała na stwierdzeniu, że „złożenie skargi w trybie art. 424¹ k.p.c. jest uzasadnione z uwagi na fakt, iż wysokość przedmiotu sporu w sprawie nie pozwala na złożenie skargi kasacyjnej, a także nie zachodzą podstawy do

wznowienia postępowania”. Okoliczności powołane przez skarżącą nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424¹ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania skargowego podlegał oddaleniu, albowiem odpowiedź na skargę została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c. Zgodnie zaś z orzecnictwem nie podlega uwzględnieniu wniosek o zasądzenie kosztów postępowania skargowego zawarty w odpowiedzi na skargę złożonej po upływie dwutygodniowego terminu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I CKN 926/02, MoP 2002, nr 19, s. 868).